USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Horáka a soudců Mgr. Aleše Janošce a Mgr. Lukáše Nohela v exekuční věci

oprávněné: **Chytrý nájem s.r.o.,** IČO: 29158958
sídlem Chotíkov č. p. 479, 330 17 Chotíkov
zastoupená advokátkou JUDr. Hanou Kapitánovou
sídlem Sady 5. května 296/36, 301 12 Plzeň

proti
povinnému: **Michal V.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátkou Mgr. Soňou Bernardovou
sídlem Koliště 259/55, Zábrdovice, 602 00 Brno

pro částku 590 342 Kč s příslušenstvím, o návrhu povinného na zastavení exekuce, k odvolání povinného proti usnesení Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 17. 7. 2024 č. j. 31 EXE 1079/2019-346,

takto:

Usnesení okresního soudu se potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením okresní soud zamítl návrh povinného ze dne 8. 7. 2024 na vydání doplňujícího usnesení, jímž mu bude přiznána náhrada nákladů řízení o jeho návrhu na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že v případě zastavení exekuce stíhá dle § 89 e.ř. povinnost k úhradě nákladů řízení toho z účastníků, který zastavení exekuce zavinil, přičemž tento pojem je nutno v souladu s okresním soudem poukazovanou právní teorií i judikaturou chápat jako odpovědnost za výsledek řízení. Je-li exekuce zastavena pouze částečně, přichází sice obecně do úvahy, že povinnému je přiznáno právo na náhradu nákladů řízení vůči oprávněnému, avšak toto musí odůvodňovat výsledek řízení a v daném případě tomu tak není. V projednávané exekuci je vymáhána bez nákladů exekuce částka 815 127,59 Kč (tj. 936 793,09 Kč – 121 665,50 Kč). V usnesení ze dne 16. 5. 2024 č. j. 31 EXE 1079/2019-332, jehož doplnění o nákladový výrok se povinný domáhal, rozhodoval soud o návrhu povinného na zastavení exekuce ze dne 3. 6. 2019 a o návrhu povinného ze dne 9. 3. 2022 ve znění jeho doplnění, kterýmiž (oběma) návrhy se povinný domáhal úplného zastavení exekuce, avšak u prvotního svého návrhu nebyl úspěšný vůbec a u druhého z návrhů byl úspěšný v rozsahu částky 305 000 Kč, která představuje 37 % z celkové vymáhané částky 815 127,59 Kč, zatímco ze zbývajících 63 % byl povinný

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Švincová.

neúspěšný. Je proto na povinném, aby oprávněné nahradil ze 100 % její náklady řízení o jeho návrhu na zastavení exekuce ze dne 3. 6. 2019 a z 25 % (tj. 63 % - 37 %) její náklady řízení o návrhu povinného na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022. Podle tohoto výsledku řízení tedy oprávněná nemá povinnému uhradit ani část jeho nákladů řízení o jeho návrzích na zastavení exekuce ze dne 3. 6. 2019 a ze dne 9. 3. 2022. Za této situace nebyl proto důvod, aby byl v usnesení ze dne 16. 5. 2024, č. j. 31 EXE 1079/2019-332 obsažen nákladový výrok, neboť o nákladech oprávněné vzniklých v řízeních o těchto návrzích povinného rozhodne soudní exekutor v příkazu k úhradě nákladů exekuce podle obecného ustanovení § 87 odst. 4 e.ř. Z těchto důvodů proto soud návrh povinného na vydání doplňujícího řízení o přiznání nákladů řízení povinného zamítl.

2. Včasným odvoláním napadl toto usnesení povinný (dále též jen odvolatel). S usnesením nesouhlasil a předně namítal jeho nepřezkoumatelnost. Na prvém místě přitom nesouhlasil s posouzením svého úspěchu u návrhu na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022, kteréžto posouzení vycházelo z neúplného a nepřesného sdělení soudního exekutora o výši vymáhaného plnění. Nebylo-li by na vymáhanou pohledávku ničeho uhrazeno, činila by výše vymáhané povinnosti ke dni vydání napadeného usnesení, tj. ke dni 17. 7. 2024, částku 853 173,39 Kč. Na tuto vymáhanou povinnost byla však již vymožena jednak postižením majetku a plněním od povinného částka 361 937,86 Kč a jednak plněním z exekuce 3. osoby – povinné Kateřiny Ch. částka 305 000 Kč. Celkem tak byla vymožena částka 666 937,86 Kč, která již převyšuje jistinu vymáhané povinnosti ve výši 590 342 Kč. Okresním soudem při posouzení úspěchu ve věci použitá částka 815 127,59 Kč tedy nekoresponduje s okolností, že na pohledávku bylo plněno ze strany povinného plněním vymoženým v exekuci před podáním jeho návrhu ze dne 9. 3. 2022. Je vyloučeno, aby při tomto vymoženém plněním v částce 361 937,86 Kč byla celková vymáhaná povinnost ponížena pouze o částku 38 045,80 Kč. Postup soudu při posuzování úspěchu návrhu povinného ve vztahu k celkově vymáhané povinnosti ke dni 16. 2. 2024 je zavádějící, jelikož návrh byl podán v roce 2022, a k uvedenému dni byla již ze strany povinného vymožena podstatná část pohledávky. Není přitom známa zbývající výše vymáhané povinnosti k uvedenému dni ani jakým způsobem bylo zohledněno vymožené plnění v rámci celkové vymáhané povinnosti. Úspěch povinného s jeho návrhem představovaný částkou 305 000 Kč by mohl být posouzen až po řádném zohlednění vymoženého plnění ke dni podání návrhu na zastavení exekuce. Bylo-li by vymožené plnění 361 937,86 Kč zohledněno na vymáhanou jistinu 590 342 Kč, zbývalo by na jistině k vymožení již jen 228 404,14 Kč a pokud by na tuto výši bylo zohledněno vymožených 305 000 Kč, byl by „oprávněný se svým návrhem úspěšný v rozsahu zcela uspokojujícím jistinu a částka 76 595,86 Kč měla být zohledněna na vymáhané příslušenství“. Zastavení exekuce co do částky 305 000 Kč by pak bylo nutno hodnotit jako úspěch nikoli 37 %, nýbrž jako úspěch výrazně vyšší než 50 % a od této míry úspěchu se mělo odvíjet rozhodování o nákladech řízení. Závěr soudu o úspěchu návrhu povinného na zastavení exekuce pouze z 37 % je proto nepřezkoumatelný a odporující principu logického myšlení. V návrhu na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022 povinný přitom žádal o zohlednění plnění na vymáhanou pohledávku ze strany další zavázané osoby – Kateřiny Ch., která byla zavázána k plnění ve stejném rozsahu jako povinný. Oprávněná však na dispozici s výší vymáhané povinnosti rezignovala. Jelikož povinný nevěděl, v jakém, rozsahu bylo na pohledávku plněno Kateřinou Ch., domáhal se zastavení exekuce právě v rozsahu, v jakém bylo takto plněno Kateřinou Ch. Návrh povinného ze dne 9. 3. 2022 je tak nutno posuzovat dle jeho obsahu a v tomto smyslu je nutno dovodit, že ve výši, v jaké byla pohledávka uhrazena ze strany Kateřiny Ch., byl povinný se svým návrhem 100 % úspěšný. Laxní přístup oprávněné ke zohlednění vymoženého plnění a bdělost povinného, který však nemohl mít detailní informace o výši vymoženého plnění, nemůže jít při posuzování úspěchu k tíži povinného. Oprávněná svou povinnost řádně zohlednit vymožené plnění od další povinné zcela ignorovala i po podání návrhu povinného ze dne 9. 3. 2022 a naopak i proti tomuto návrhu na částečné zastavení exekuce v rozsahu plnění vymoženého od Kateřiny Ch. procesně brojila. Pro tuto příčinu je kategoricky nutné shledat povinného v rozsahu částečného zastavení exekuce co do částky 305 000 Kč

procesně plně úspěšným. Postup okresního soudu je chybný též v tom směru, že hodnotil 100 % neúspěch povinného s jeho návrhem ze dne 3. 6. 2019 a pouze částečný úspěch povinného s návrhem ze dne 9. 3. 2022, a to tak, že v celkovém rozhodnutí by povinný defacto měl oprávněné uhradit 125 % jejích nákladů řízení. Oba návrhy povinného se dvěma různými důvody pro zastavení exekuce spojil do jednoho řízení a rozhodnutí okresní soud, to však s jedním výsledkem zastavení exekuce co do částky 305 000 Kč. V této situaci měl být posuzován úspěch povinného dle výsledku řízení, nikoli jednotlivé úspěchy co do dílčích návrhů, respektive důvodů pro zastavení exekuce. Povinný se proto domáhal zrušení napadeného usnesení a vrácení věci okresnímu soudu k dalšímu řízení.

3. Oprávněná považovala odvolání povinného za nedůvodné a navrhovala potvrzení napadeného usnesení. Poukazovala na to, že platby obdržené jí ze strany solidární dlužnice průběžně hlásila soudnímu exekutorovi a tyto platby byly v předmětné exekuci zohledněny. Za účelovou považovala oprávněná argumentaci povinného, podle níž povinný nebyl schopen dotazem u exekutora plnění ze strany solidární dlužnice zjistit.

4. Krajský soud přezkoumal napadené usnesení, jakož i řízení jeho vydání předcházející, přičemž dospěl k závěru, že odvolání povinného nelze shledat důvodným.

5. Okresní soud rozhodl správně, pokud návrh povinného ze dne 8. 7. 2024 na vydání doplňujícího usnesení o přiznání nákladů povinnému za řízení o jeho návrhu na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022 zamítl.

6. Jak vyplývá z obsahu spisu i napadeného usnesení, povinný se svým návrhem ze dne 9. 3. 2022, ve znění doplnění tohoto návrhu ze dne 8. 2. 2024 domáhal úplného zastavení exekuce z důvodu podle § 268 odst. 1 písm. g) o.s.ř., a to s ohledem na skutečnost že k plnění téže pohledávky byla zavázána i další osoba – Kateřina Ch. a plněním této jiné osoby na tutéž pohledávku tak došlo k zániku pohledávky vymáhané v projednávané exekuci. Již v usnesení pověřeného soudního exekutora JUDr. Miloslava Zwiefelhofera, Exekutorský úřad Praha 3, ze dne 14. 3. 2022 č. j. 144 EX 1808/19-136 o výzvě k odstranění vad návrhu povinného na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022 byl přitom povinný soudním exekutorem informován o tom, že oprávněná všechny splátky zaplacené na vymáhanou pohledávku do té doby Kateřinou Ch. v souhrnné výši (v té době, respektive za dobu od 11/2018 do 2/2022) 200 000 Kč soudnímu exekutorovi oznámila, avšak tyto splátky rozhodně nepokryly celou vymáhanou pohledávku. Ve svém podání ze dne 20. 7. 2022 a zejména v jeho příloze obsahující vyčíslení dluhu oprávněná rovněž potvrdila všechny splátky zaplacené Kateřinou Ch. v době do 19. 7. 2022, jejichž souhrnná výše za dobu po podání návrhu na nařízení exekuce (tj. po 10. 4. 2019) tehdy činila 195 000 Kč. U ústního jednání soudu o návrhu povinného na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022 konaného dne 8. 2. 2024 pak povinný znovu uvedl, že se tímto svým návrhem domáhá úplného zastavení exekuce, a to s ohledem na úhrady provedené jednak ze strany Kateřiny Ch. a jednak ze své strany v průběhu exekuce. Oprávněná s tímto návrhem povinného na úplné zastavení exekuce u uvedeného jednání soudu sice nesouhlasila, avšak zároveň opětovně potvrdila, že Kateřina Ch. nadále vymáhaný dluh splácí částkou 5 000 Kč měsíčně. Předmětná exekuce pak byla usnesením Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 16. 5. 2024, č.j. 31 EXE 1079/2019-332 částečně zastavena podle § 268 odst. 1 písm. g) o.s.ř. v rozsahu vymáhání částky 305 000 Kč, a to z důvodu úhrad provedených v této výši na vymáhanou pohledávku oprávněné ze strany Kateřiny Ch. mimo nyní projednávanou exekuci, a ve zbývající části byly návrhy povinného na zastavení exekuce ze dne 3. 6. 2019 a ze dne 9. 3. 2022 zamítnuty. Proti tomuto usnesení pak povinný podal včasné odvolání, které bylo usnesením zdejšího krajského soudu ze dne 29. 5. 2025 v části směřující proti výroku o částečném zastavení exekuce odmítnuto. Ve zbývající části bylo pak usnesení okresního soudu ze dne 16. 5. 2024 č. j. 31 EXE 1079/2019-332 nejprve v části týkající se zamítnutí zbytku návrhu povinného na zastavení

exekuce ze dne 9. 3. 2022 (ve znění jeho dalších doplnění) potvrzeno a dále v části týkající se zamítnutí zbytku návrhu povinného na zastavení exekuce ze dne 3. 6. 2019 (ve znění jeho dalších doplnění) bylo toto usnesení zrušeno a věc byla v tomto rozsahu vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení.

7. Podle § 89 věty prvé exekučního řádu (jinak i jen e.ř.) dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavinil.

8. Při právním posouzení podaného odvolání povinného je nutno na prvém místě uzavřít, že napadené usnesení okresního soudu v rozporu s odvolací argumentací povinného rozhodně není nijak nepřezkoumatelné, když z něj dostatečně určitě vyplývá, podle jakých zákonných ustanovení okresní soud při svém rozhodování o návrhu povinného na vydání doplňujícího usnesení o povinnosti oprávněné k náhradě nákladů řízení povinnému postupoval a jakými úvahami se přitom řídil. Pouze ze samotného, v odvolání vyjádřeného nesouhlasu povinného s důvody, které okresní soud vedly k zamítnutí uvedeného návrhu povinného na vydání doplňujícího usnesení o náhradě nákladů řízení, pak nelze nijak dovodit nepřezkoumatelnost napadeného usnesení.

9. Z věcného pohledu je pak v rámci právního posouzení projednávané věci ve smyslu shora cit. ust. § 89 věty prvé e.ř. u rozhodování o náhradě účastníkům vzniklých nákladů řízení při (i jen částečném) zastavení exekuce rozhodující právě a jen skutečnost, který z účastníků zastavení exekuce, respektive zde částečné zastavení exekuce, procesně zavinil.

10. Při hodnocení tohoto procesního zavinění na výše uvedeném částečném zastavení exekuce za shora popsané situace, kdy předmětná exekuce byla rozhodnutím soudu I. stupně částečně zastavena o částku 305 000 Kč z důvodu částečného zániku vymáhané pohledávky, k němuž mělo dojít až v průběhu nyní projednávané exekuce vzhledem k úhradám provedeným na tuto pohledávku mimo danou exekuci ze strany Kateřiny Ch., nelze předně nijak dovodit, že toto částečné zastavení exekuce o částku 305 000 Kč jakkoli procesně zavinila oprávněná. Byly to totiž právě a jen částečné úhrady na dluh vymáhaný v dané exekuci ze strany jmenované jiné osoby, kteréžto úhrady provedené mimo rámec nyní projednávané exekuce, avšak až v jejím průběhu, zapříčinily, že předmětná exekuce musela být v průběhu jejího provádění částečně zastavena. Oprávněná se tedy na vzniku a existenci tohoto důvodu pro částečné zastavení exekuce rozhodně nijak nepodílela. V projednávané věci tak v souvislosti s popsaným částečným zastavením exekuce nenastal případ, kdy by oprávněná ať už při podání návrhu na nařízení exekuce opírajícího se o formálně i materiálně vykonatelný exekuční titul či následně v průběhu exekučního řízení zanedbala své procesní opatrnosti, neboť zastavení exekuce bylo způsobeno výlučně chováním jiné (třetí), od účastníků řízení (a tedy i od oprávněné) odlišné osoby, ke kterémuž chování došlo až v době po zahájení exekučního řízení a mimo rámec projednávané exekuce.

11. Procesní zavinění oprávněné na uvedeném částečném zastavení exekuce nelze pak dovodit ani z nesouhlasu oprávněné s návrhem povinného na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022, neboť v tomto návrhu (i v jeho doplněních) se povinný (opakovaně) výslovně a v rozporu se svou nynější odvolací argumentací vskutku domáhal úplného zastavení (celé) exekuce. Oprávněná pak sice sama nepodala návrh na částečné zastavení exekuce v rozsahu plateb provedených na vymáhaný dluh ze strany Kateřiny Ch., avšak zároveň po celou dobu daného exekučního řízení (nejen o tomto návrhu povinného na zastavení exekuce) provedení všech plateb na vymáhaný dluh ze strany Kateřiny Ch. jednak oznamovala pověřenému soudnímu exekutorovi a jednak opakovaně potvrzovala i před soudem I. stupně.

12. Už jen s ohledem na skutečnost, že takto nelze dovodit procesní odpovědnost a zavinění oprávněné na shora popsaném částečném zastavení exekuce, nelze i přes (nutno zdůraznit, že

pouze) částečný procesní úspěch povinného s jeho návrhem na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022 stanovit povinnost k náhradě nákladů řízení o tomto návrhu povinného na zastavení exekuce oprávněné.

13. Současně je navíc namístě přisvědčit závěru okresního soudu o tom, že povinný byl se svým návrhem na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022 převážně procesně neúspěšný, neboť se v něm v rozporu se svými odvolacími námitkami opakovaně výslovně domáhal zastavení předmětné exekuce zcela, avšak daná exekuce vedená k uspokojení pohledávky oprávněné v celkové výši 815 127,59 Kč ke dni 16. 2. 2024 bez nákladů exekuce vzniklých soudnímu exekutorovi (dle sdělení soudního exekutora ze dne 16. 2. 2024 na č. l. 287) byla zastavena pouze v rozsahu týkajícím se vymáhání částky 305 000 Kč, což po zaokrouhlení skutečně odpovídá 37 % celkového předmětu řízení (představovaného vymáhanou částkou 815 127,59 Kč) bez nákladů exekuce vzniklých soudnímu exekutorovi. Jako nedůvodnou nelze přitom akceptovat rozsáhlou a shora podrobně popsanou odvolací argumentaci povinného, podle níž bylo v rámci rozhodování o nákladech řízení při hodnocení procesního úspěchu povinného s jeho návrhem na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022 namístě u vyčíslení celkové výše vymáhaného dluhu zohlednit i všechna exekučně již dříve vymožená plnění od povinného, k nimž došlo (formou srážek ze mzdy povinného a přikázáním pohledávky z účtu povinného) ještě před podáním uvedeného návrhu povinného na zastavení exekuce. V rozsahu těchto, u povinného vymožených plnění totiž exekuce skončila jejím úspěšným provedením (vymožením) a neexistuje proto žádný zákonný důvod, pro který by za náklady řízení vzniklé oprávněné při vymáhání této části vymáhaného dluhu měl odpovídat kdokoli jiný než ve smyslu ust. § 87 odst. 2 e.ř. právě sám povinný. Vymožení části pohledávky oprávněné na povinném ještě před podáním návrhu povinného na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022 nelze tedy nijak hodnotit jako procesní úspěch povinného, který by bylo nutné zohledňovat (konkrétně odečítat) u stanovení hodnoty předmětu daného řízení v rámci rozhodování o nákladech řízení při následném částečném zastavení exekuce.

14. S ohledem na výše popsaný důvod pro částečné zastavení exekuce v rozsahu týkajícím se vymáhání částky 305 000 Kč (kterýžto důvod nijak procesně nezavinila oprávněná), jakož i na okresním soudem správně dovozený převažující procesní neúspěch povinného s jeho návrhem na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022 tedy v řízení o tomto návrhu povinného vzniklo právo na náhradu nákladů řízení nikoli povinnému, nýbrž ve smyslu obecného ust. § 87 odst. 2 e.ř. naopak oprávněné. O tomto jejím právu a výši jejích nákladů řízení pak při pokračování v dané exekuci přísluší podle ust. § 88 odst. 1 e.ř. rozhodnout soudnímu exekutorovi v jeho příkazu k úhradě nákladů exekuce, jak to rovněž správně dovodil v napadeném usnesení již okresní soud.

15. Vzhledem ke všem výše uvedeným závěrům tak oprávněné vskutku nijak nevznikla povinnost k náhradě povinnému vzniklých nákladů řízení o jeho návrhu na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022 a rozhodnutí okresního soudu o zamítnutí návrhu povinného na vydání doplňujícího usnesení (ve vztahu k usnesení okresního soudu ze dne 16. 5. 2024 č. j. 31 EXE 1079/2019-332) o přiznání náhrady nákladů řízení povinnému za řízení o jeho návrhu na zastavení exekuce ze dne 9. 3. 2022 je proto věcně správné.

16. Veden těmito důvody krajský soud tedy odvoláním povinného napadené usnesení okresního soudu dle ustanovení § 219 o.s.ř. ve spojení s ust. § 52 odst. 1 e.ř. jako věcně správné potvrdil.

17. O případných nákladech odvolacího řízení bude při procesním neúspěchu povinného s jeho odvoláním a pokračování v exekuci rovněž rozhodnuto soudním exekutorem, popřípadě soudem, v dalším průběhu exekučního řízení (srov. ust. § 88 odst. 1 e.ř.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Švincová.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Ostrava 29. května 2025

JUDr. Jan Horák v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Švincová.